

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Begrebet Angest

Citation: Kierkegaard, Søren: "Begrebet Angest", i Kierkegaard, Søren: *Begrebet Angest*, udg. af Lars Petersen ; Merete Jørgensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 80. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kierkegaard01val-shoot-idm140698092330672/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Begrebet Angest

forbi), saa er intet Moment et nærværende, og forsaavidt er det i Tiden hverken et Nærværende eller et Forbigangent eller et Tilkommende. Men er man at kunne fastholde denne Inddeling, da er det fordi man spacierer et Moment, men derved er den uendelige Succession standset, da er det fordi man bringer Forestillingen ind, lader Tiden være for Forestillingen, istedenfor at tænke den. Men selv herved bærer man sig ikke rigtig ad, thi selv for Forestillingen er Tidens uendelige Succession et uendeligt indholdslost Nærværende. (Dette er Parodien paa det Evige.) Inderne tale om en Kongerække, der har hersket i 70,000 Aar. Om Kongerne vides intet, ikke engang deres Navne (dette antager jeg). Dersom vi ville tage dette som et Exempel paa Tiden, da ere de 70,000 Aar for Tanken en uendelig Forsvinden, for Forestillingen udvider det sig, spacierer det sig til den illusoriske Skuen af et uendeligt indholdslost Inter*. Saasnart man derimod lader den Ene succedere den Anden, sætter man det Nærværende.

Det Nærværende er imidlertid ikke Tidens Begreb, uden netop som et uendeligt indholdslost, hvilket igjen netop er den uendelige Forsvinden. Agter man ikke derpaa, da har man, hvor hurtig man end lader det forsvinde, dog sat det Nærværende, og efterat have sat det lader man det igjen være tilstede i Bestemmelserne: det Forbigangne og det Tilkommende.

Det Evige derimod er det Nærværende. Tankt er det Evige det Nærværende som den ophævede Succession (Tiden var Successionen, der gaar forbi). For Forestillingen er det en Fortgaen, som dog ikke kommer af Stedet, fordi det Evige er for den det uendeligt indholdsfulde Nærværende. I det Evige findes da igjen ikke Adskillelsen af det Forbigangne og Tilkommende, fordi det Nærværende er sat som den ophævede Succession.

Tiden er da den uendelige Succession; det Liv, der er i Tiden og blot er Tidens, har intet Nærværende. Vel pleier man stundom, for at bestemme det sandelige Liv, at sige, at det er i Øieblikket og er kun i Øieblikket. Man forestaer da ved Øieblikket den Abstraktion fra det Evige, som, hvis den skal være det Nærværende, er Parodien derpaa.

* Dette er forøvrigt Rummet. Den Øvede vil let netop hær see Beviset for min Forestillings Rughed, thi Tid og Rum ere for den abstrakte Tænkning aldeles identiske (nachenander og nebeneinander), og bliver det for Forestillingen, og er det i Sandhed saaledes i den Bestemmelse af Gud, at han er allestedes-nærværende